

Либоси низомӣ ин симои давлат ва эътибору нуфузи давлат дар байни халк аст.

Эмомалӣ Раҳмон.

Дар хама давру замонҳо риояи ахлоқ, интизом, тарбияи ватандӯстӣ аз масъалаҳои асосии хизматчиёни Қувваҳои Мусаллаҳ, яъне Артиши Миллӣ буд ва ҳаст. Чамъият ба шахсоне, ки дар либоси низомианд, тавачҷух ва эҳтироми хосса дорад. Барои ҳамин донишҷуҳои оинномаҳои ҳарбӣ аз шартҳои асосии хизмати ҳарбӣ мебошад.

Ҳангоми муносибату муошират бо шахсони ғайринизомӣ коида ва одоби муносибатро донишҷу, дар рафтори худ намунаи ибрат будан зарур аст.

Омӯхтани талаботи этикети ҳарбӣ имконият медиҳад, ки хизматчиҳои ҳарбӣ ҳудро дар муҳити низомӣ, дар ҳолатҳои мушкул идора карда тавонад. Моҳияти этикет дар навбати худ намудҳои гуногунро дар бар мегирад. Этикети дипломатӣ тарзи гуфтор, рафтор, инчунин муоширатро дар бар мегирад. Этикети умумишаҳрвандӣ мачмӯаи анъанаҳо ва шартҳо мебошад, ки одамон ҳангоми муоширати байниҳамдигар истифода мебаранд. Этикети ҳарбӣ бошад, мачмӯи коидаҳо, рафтор ва муносиботи ҳарбиро дар бар мегирад. Этикети ҳарбӣ аз риояи талаботи оинномаҳо, принципу ахлоқ ва анъанаҳои Қувваҳои Мусаллаҳ асос ёфтааст.

Тарзи рафтору муносибати одам дар либоси низомӣ бояд ҷунон ба назар расад, ки мардум бо ҳавас нигоҳ кунад ва модарон ҳавас кунанд, ки кош фардо фарзандони онҳо низ либоси низомиро бо ифтихор ба бар намоянд. Шахси низомӣ бояд маданияти гуфтор ва бошуурона рафтор намуданро дар байни атрофиён риоя кунад. Маданияти баланди муносибат ва рафтору одоби ҳалимона ва дилкаш дошта бошад. Риоя намудани талаботи этикӣ аз тарафи ҳамаи хизматчиёни ҳарбӣ ба онҳо имконият медиҳанд, ки ҳудро ҳамчун аъзои як оила эҳсос намоянд.

Хар як низомӣ вазифадор аст, ки дар кӯчаву хиёбон интизоми худро ба пояи баланд нигоҳ дошта тавонад.

Мисол, дар роҳи пиёдогард нафари пешомадаистодаро роҳ дода, як кадам ба тарафи рост тавваққуф намояд ва худро нигоҳ дорад. Дар рӯзҳои чашн ё идҳои Артиши миллӣ дар чашми меҳмонон ба чашномада чун намунаи волои зебоию назокат чилвагар гардад.

Низомӣ вазифадор аст, ки дар тарабхона ё чашну сур бо ҳамсӯҳбати худ хоксорона ва ботамкин муносибат намояд. Дар вақти таклиф намудани ӯ ба ракс коидаҳои одоброрию созад.

Нахустгенерали тоҷик М.Тошмухамедов дар мулоқоту вохӯриҳои расмӣ, хангоми сӯҳбат бо хабарнигорон лаҳзаҳоеро аз хотироти чангиаш ёдрас мешуд. Аммо дар сӯҳбатҳои шахсӣ дар ин бобат камтар харф мезад. Ӯ бештар ба суҳбатҳои мусоҳиба гӯш мекунд. Харфи зиёде намегуфт. Хангоми сӯҳбат чӣ гуна шахс будани мусоҳибашро дар назар мегирифт ва бештар ба мавзӯи барои мусоҳиба мароқовар дахл мекард. Бо деҳкон аз заминӣ заминдорӣ, бо зиёӣ аз мавзӯи фаъолияти худӣ ӯ ва бо донишчӯ аз ҳаёти донишчӯиву хушиҳои ҷавонӣ суҳан ба миён меовард.

Ҳамин тавр, этикет маданияти хулку одоб, риояи меъёрҳои рафтори одамон мебошад, ки барои низомӣ амал кардан аз рӯи коидаҳои он аз дигар шахрвандон дида муҳимтар аст. Зеро худӣ вожаи «Низомӣ» ифодагари инсонӣ бо назму тартиб мебошад.